

Tots els carrers de Girona

El carrer de Santiago Sobrequés

473

El carrer que porta el nom de l'historiador gironí Santiago Sobrequés i Vidal deu la seva formació a la construcció del bloc número 15 de Can Gibert del Pla. Aquest bloc d'habitatges, últim que es va fer al barri i únic que queda situat al marge dret del riu Güell, va quedar acabat la primavera de l'any 1978 i va contribuir a donar entitat a un carrer que fins aleshores havia estat pràcticament inexistent.

L'acord municipal introduint el nom de Santiago Sobrequés en el nomenclàtor de carrers de la ciutat es va prendre en el ple del 26 d'octubre del 1973, dos mesos després de la mort de l'il·lustre historiador gironí. Una setmana després de l'acord municipal, i concretament el dia 4 de novembre, l'alcalde Ignasi de Ribot va presidir una cerimònia en què es va descobrir la làpida amb el nom del carrer. Com que no existia ni el carrer ni hi havia cap casa, la làpida es va haver de posar sobre d'un monòlit de pedra enmig dels camps on se suposava que algun dia s'hi obriria i urbanitzaria el carrer. L'única cosa que hi havia aleshores per aquells terrenys era la masia de Can Gibert, que havia donat nom al barri veí i que es trobava en estat ruïnós.

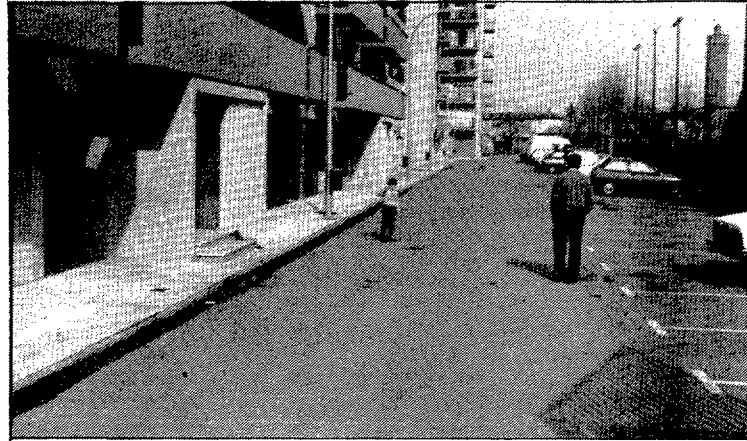
La construcció del bloc de pisos de Can Gibert va ser l'element decisiu perquè el carrer comencés a prendre forma. La masia de Can Gibert, que quedava situada entre el bloc de pisos i la riera Marroc, va ser enderrocada el 1979, després que un incendi convertís en inviables els projectes existents d'habilitar-la com a centre social. L'any següent el nou ajuntament sorgit de les primeres eleccions democràtiques va aprovar el projecte d'urbanització d'aquesta via urbana, que es va realitzar tot seguit. El terreny on s'aixecava la masia és ara una zona verda, encara per enjardinar, que va ser cedida el juliol del 1984 a l'ajuntament

pel Patronat Santa Creu de la Selva —constructor de Can Gibert— en compliment d'una condició especial imposada en aquest sentit quan es va concedir la llicència d'obres per a la construcció del bloc de pisos, l'any 1970. Aquest bloc, única construcció que hi ha al carrer, té planta baixa comercial i set pisos per a 80 habitatges.

El monòlit amb la placa del carrer, amb tot l'enrenou de les obres, va quedar qui sap on, i el 1983 l'ajuntament de Girona va encarregar a l'arquitecte municipal Josep Duixans que en dissenyés un de nou, que va ser realitzat per les brigades municipals i col·locat en l'indret actual, a l'encreuament amb el carrer de Sevilla.

EL GEIEG

El carrer de Santiago Sobrequés té una característica forma corbada. Comença al carrer de Sevilla i va a morir al darrera de les instal·lacions esportives del GEIEG, entitat de la qual fou president Santiago Sobrequés des del 1960 al 1966. Una primera fase d'aquestes instal·lacions, consistent en les dues piscines descobertes, tres pistes de tennis, una pista polisportiva i el primer local de serveis, va ser inaugurada el mes de juliol del 1975. Aquesta primera fase va ser realitzada sobre 2.900 m² de terrenys que l'entitat havia comprat aquell mateix any. Una segona fase, consistent en el pavelló cobert i l'edifici adjunt on funciona l'escola esportiva, va ser construïda sobre 9.446 m² de terreny donat per la Caixa de Pensions i inaugurada el novembre del 1979. Defectes de construcció en el pavelló cobert van provocar l'ensorrament del sostre un any després, durant un aiguat, i va caldre fer-lo nou. Una última ampliació la va constituir la construcció d'una nova pista polisportiva descoberta amb local annex per a vestidors,

El carrer Santiago Sobrequés, a Can Gibert del Pla. Foto: Xevi Ruiz.

halterofília i judo.

Entre el carrer de Santiago Sobrequés i el del Bruc hi ha un edifici pertanyent al proper institut de formació professional i s'hi conserva també la masia de Can Pouater, encara habitada.

Santiago Sobrequés i Vidal va néixer a Girona el 12 de setembre del 1911 —el mateix any que el matemàtic Lluís Antoni Santaló, un any després que l'historiador Jaume Vicens Vives i dos després que l'arxiver Lluís Batlle i Prats— i va morir el 30 d'agost del 1973. Els seus pares eren professors a la Normal, ell de música i ella de geografia i història. Tenien un popular establiment d'instruments de música a la Rambla i es movien dintre el món de la intel·lectualitat gironina del moment: Rahola, Bertrana, Palol, Masó... En aquest ambient es va formar Santiago Sobrequés.

Va fer el batxillerat a l'institut de Girona, amb Santaló, Vicens i el filòleg Eduard Valentí com a condeixebles, i amb Vicens seguí els estudis d'història a la Universitat de Barcelona. A Barcelona es llicencià també en dret.

El 1933 va guanyar per oposició plaça de professor d'institut, en l'especialitat de geografia i història. La seva primera desti-

nació fou Terrassa. Després de la guerra —que el va fer mobilitzar a partir del 1937 amb el bàndol republicà— va poder tornar a la docència, però no li fou reconeguda la plaça obtinguda abans de la guerra, i va haver d'exercir primer com a interí a Màlaga (1940) i Figueres (1941) i després fer noves oposicions. Hi va tornar a obtenir la plaça i va exercir primer a la Seu d'Urgell (1942) i Figueres (1943), i finalment a Girona, on va ser professor de l'institut des de l'octubre del 1943 fins al 1970. De 1960 a 1969 en fou director i aquest últim any va simultanejar les classes de l'institut amb les que va començar a donar com a contractat al recent creat Col·legi Universitari de Girona. L'any següent va obtenir per oposició plaça de professor universitari en història medieval, va deixar l'institut i va exercir la docència durant els tres últims anys de la seva vida al Col·legi Universitari.

El 1946 intervingué en la fundació de l'Institut d'Estudis Gironins, de la junta directiva del qual formà part. També va ser entre els creadors del Cercle Artístic de Girona i de la delegació d'Omnium Cultural. Del 1960 al 1966 va presidir el GEIEG, com hem dit abans.

Fou corresponent de la Reial

Acadèmia de la Història, de Madrid, des del 1957, i de la de Bones Lletres de Barcelona des del 1962. Membre de la Comissió de Monuments de Girona i de la Societat Catalana d'Estudis Històrics. L'últim any de la seva vida formà part de la Comissió Permanent de Congressos d'Història de la Corona d'Aragó i de l'Institut d'Estudis Catalans.

El 1950 obtingué el doctorat en història, a la Universitat de Madrid, amb la tesi «Los Margarit y el Ampurdán». Però, a part d'aquesta obra, va deixar una extensa producció bibliogràfica, sobretot en història medieval, fruit de les seves investigacions als arxius gironins i a l'Arxiu de la Corona d'Aragó. La bibliografia completa va ser recollida per Miquel Coll i Alentorn i publicada a «Serra d'Or» l'octubre del 1973. Alguns dels més importants treballs seus són aplegats en els llibres «La guerra civil catalana de 1462-1472» (Edicions 62, Barcelona 1973) i «Societat i estructura política de la Girona medieval» (Ed. Curial, Barcelona 1975), editats amb la participació del seu fill Jaume. Una de les seves obres més importants és «Els grans comtes de Barcelona» (1961).

També va escriure llibres de text, alguns dels quals ha tingut nombroses reedicions, com «Hispania» (1944), «Agora», en col·laboració amb Vicens Vives, «Història moderna i contemporània de Espanya» (1966) i «Cives» (1969).

El 1940 es va casar amb la palamosina Flor Callicó. Van tenir sis fills: Jordi, sociòleg; Candelària, professora, casada amb l'actual alcalde de Girona, Joaquim Nadal; Jaume, polític i historiador; els bessons Tomàs, tinent d'alcalde de l'ajuntament de Girona, i Mariona, periodista, casada amb un nét d'Ortega y Gasset; i Maria Dolors.

J. Fabre

EL LECTOR ESCRIU

Ve de la plana anterior

equivocadament. L'esperanto no té la finalitat de subjugar, com ho fa descaradament la llengua imperialista anglesa, objectivament imprescindible actualment, tal com diu en J. Soto,

fins i tot en cert punt enriquidora, però que posseeix (tant si bé d'EUA com d'Anglaterra) una forta càrrega anihiladora, contaminadora i hipnotitzadora. És per aquesta causa que l'esperanto és necessàriament útil. És, certament, objectiva, imparcial, de-

passionada, en definitiva: necessària per superar les fortes barreres lingüístiques i culturals tot respectant-les, per tal d'aconseguir una comunicació universal entre la humanitat en un camp neutral.

Hem d'acceptar, però, que

això que he expressat és un ideal. Un ideal que, com a tal, és difícil d'assolir, una fita imaginària que ens marquem per tal d'arribar-hi utòpicament algun dia. Aquest dia és, certament, utòpic? Tant de bo no ho sigui. Juli R. Salt.

NECROLÒGIQUES

ALFONS LLORENS I MATEU

A l'edat de 74 anys va morir ahir a Roses **Alfons Llorens i Mateu**, natural de la mateixa població i resident a la plaça de Catalunya, n.º 5.

Estava casat amb Maria Rosa Basols i Soler, i tenia tres fills: Alfons, Baudili i Ivo.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà avui, a les 4 de la tarda, a l'església parroquial de Roses.

CONSTÀNCIA BLANCH I RODEJA

A l'edat de 95 anys va morir ahir a Pau **Constància Blanch i Rodeja**.

Era vídua de Josep Mercader. La missa exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà avui, a les 10 del matí, a l'església parroquial de Pau.

JOSEP GUILLOT I RIBERA

A l'edat de 86 anys va morir ahir a Figueres **Josep Guillot i Ribera**.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà avui, a les 12 del migdia, a l'església parroquial de Palau-saverdera.

NEUS BATLLE I PUERTO

A l'edat de 63 anys va morir ahir a Girona **Neus Batlle i Puerto**.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà avui, dijous, a dos quarts de cinc de la tarda, a l'església parroquial de Sant Josep de Girona.

PREGUEU DÉU EN CARITAT
per l'ànima de

Neus Batlle i Puerto

morí cristianament a Girona
el dia 12 de novembre del 1986 a l'edat de 63 anys

A.C.S.

El seu espòs, Jaume Poater i Blanquera; fill, Joan; filla política, Anna M.ª Teixidor; néts, Jordi i Albert; germans polítics; nebots i família tota participen a llurs amistats tan sensible pèrdua. La Missa Exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà avui dijous, dia 13, a 2/4 de cinc de la tarda a l'Església Parroquial de Sant Josep. Capella mortuòria: carrer Anselm Clavé, 30.

Girona, 13 de novembre del 1986

NOTA D'AGRAÏMENT

La família **SERRA-CASELLAS** i la raó social «**PEDRES I MARBRES CASELLAS**» manifesten el seu agraïment a tots els assistents a la missa exequial per l'ànima de **JOSEPA JOSÉ COSTABELLA**, i també donen les gràcies a la Policia Municipal i a la Creu Roja per la seva ràpida acció.

Girona, 13 de novembre de 1986